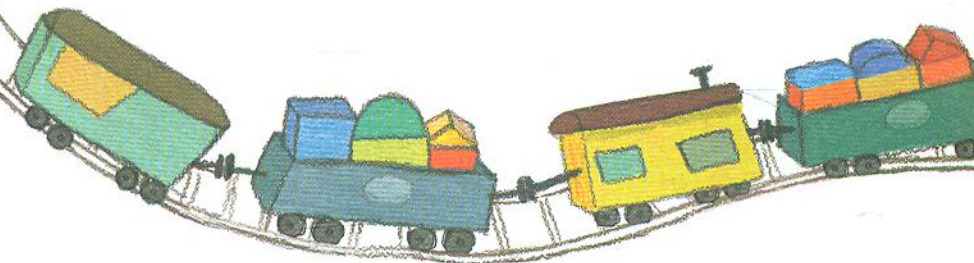

МИШКОВА, ДОМАШНЯ МИША

Михайлик бавився іграшковою залізницею у своїй кімнаті. Потяг біг колією, зупинявся перед шлагбаумами, вагони переходили з рейок на рейки... Аж раптом під столом у кутку кімнати хтось перелякано запищав!

Хлопчик теж неабияк настрашився з несподіванки – але потім побачив маленьку сіру Мишку. Потяг щойно зробив крутий поворот перед самісіньким її носом, мало не зачепивши, і вже мчав у зворотному напрямку – чух-чух-чух-чух!

– Ф-фу! Як ти мене налякав! – невідомо кому дорікнула Миша, прийшовши до тями. – Вибираєшся, бач, на поверхню – а на тебе мчить локомотив! Збожеволіти можна! А це, бач, іграшкова залізниця... Яке щастя!.. Мені завжди щастить! Твоя кімната?

Чорненькі оченята на Михайлика блим-блیم! Гостя трималася так, ніби вони з хлопчиком – давні приятелі.

– Моя. А ти звідки тут узялася?

– З нірки. Онде, бач – прогризла, – Мишка показала хвостиком на отвір під стіною. – Обрала твою кімнату, бо звідси чути музику. Майже щовечора. А я музику люблю... Особливо рок. Я – Миша-композитор.

Михайликові досі не випадало зустрічати мишей-композиторів. І мишей, які б розмовляли – теж. Та й загалом жодних мишей він дотепер не знав.

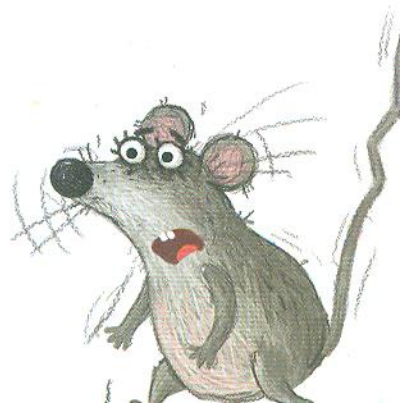
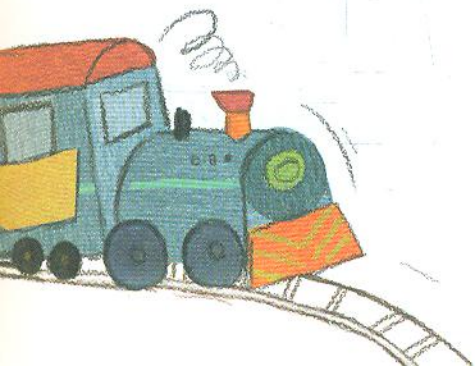
Сіренька гостя хутко обнюхала вокзал, побудований із пластмасових кубиків, раз у раз позираючи на потяг. Михайлик потягнувся до пульта – і вагончики, уповільнюючи рух, зупинилися...

Пухкенька гостя була напрочуд рухлива. Обстеживши всі куточки кімнати, вона стрімко видряпалась на стіну з кубиків.

– Хіба серед мишей є композитори?! – наважився запитати Михайлик, спостерігаючи за Мишею.

– Звісно, є, – відповіла вона.

– То наспівай щось зі своєї музики.

Миша озвалася миттево, ніби була готова до такої пропозиції. Лише набрала повні груди повітря:

– Тум! Ту-дум! Ту-дум! Тум-тум! Тр-р-р-ча-ча! Тр-р-р-ча-ча! Тс-с-с. Там-там!..

Перевела дух.

– Узагалі, я голосу не маю. Але слух у мене є. І талант є. Я складаю музику, запам'ятовую її й тримаю у голові. Ось де вона вся, – миша постукала хвостиком собі по лобі. – Всі три пісні.

– Я теж люблю музику, – сказав хлопчик. – Он вона, у комп'ютері...

Миша дивилася на хлопчика уважними оченятами-гудзиками.

– Як тебе звуть?

– Михайлик.

– Тобі ім'я Мишко більше пасує. Сам тут живеш, Мишку?

– З татом і мамою.

– А як вони до мишок ставляться?

– Ну-у... Якщо мама увійде, тобі краще не показуватися їй на очі.

Відповідь Миші не сподобалася.

– Як можна не любити того, кого ще не знаєш? – здивувалася вона й зникла в Михайликовому капці. Лише хвостик залишився на поверхні.

– Затишно у вас. Мені подобається, – гостя визирнула з капця, зручно влаштувавшись у ньому, немов у гніздечку. – А що це в тебе на столі? Яблуко?

– Недогризок.

– Зернятка залишилися? Обожаю недогризки яблук із зернятками. Давай-но сюди!

І, не припиняючи базікати, Миша захрумтіла качанчиком. Напрочуд балакуча миша.

– Буду до тебе заходити, гаразд? Не бійся, мамі на очі не показуватимуся. Миша приходитиме в гості до Мишка! Миша та Мишко! Звучить? Коли в мене буде своя рок-група, я придумаю їй красиву назву. А собі – гарне сценічне ім'я. У відомих артистів має бути гучне ім'я. Ти вже обідав?

– Борщ їв після школи, – Михайлик зняковів від того, що не здогадався запропонувати Миші якогось гостинця. – Їсти-меш борщ?.. Я принесу.

– Краще все окремо й сире: капусту, моркву, картоплю... У мене вдома, в моїй хатці, – Миша знову показала хвостиком у бік нірки, – залишилося тільки трохи вівса. Їсти, правду кажучи, хочу.

– Я миттю! – і хлопчик побіг на кухню.

Коли повернувся з морквиною та картоплиною, Миша вже чекала, сидячи на кубуку. Її шия була оповита серветкою – носовою хустинкою, що вона знайшла на підлозі. На мордочці застиг вираз нетерплячого очікування, а лапка відбивала швидкий ритм.

– Чух-чух-чух-чух-чух, – заспівала вона і двічі щосили вдарила по кубуку: – Там-там! Це буде «Пісенька веселого